

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

L'oliva recalcitrant o més enllà de la mort

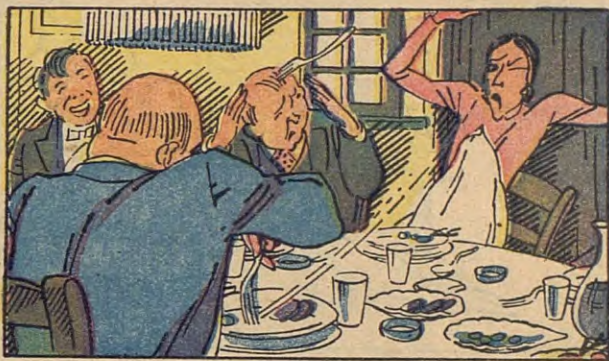
(Drama d'odi i venjança) per PRAT

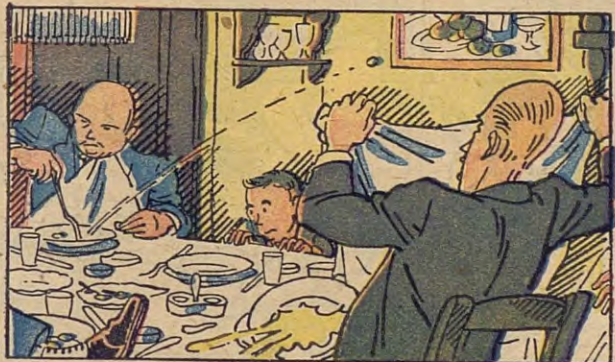
Qui hauria dit que un pot de olives se n'hí trobés una que maldava per inculcar a les seves companyes idees sedicio-ses de revolta?

Fins que un dia li tocà la tan-da d'ésser servida a la taula, malgrat la seva aversió a sot-metre's a la tirania dels homes golafres.

Anant a parar al plat del dispeser més indelicat de la pensió. L'oliva es resistí tant com pogué a ésser devorada, i a la primera pressió de la forquilla fugí a refugiar-se en l'ull d'una digna clienta de la casa.

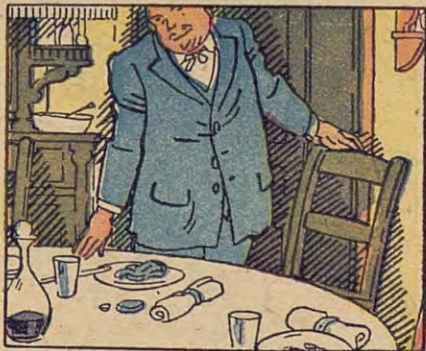
Retornada al plat de l'ogre, fugí tantes vegades com pogué del seu abast, sembrant el pànic en aquella taula de devoradors in-conscients de les dolors que els aliments sofreixen per culpa dels humans.

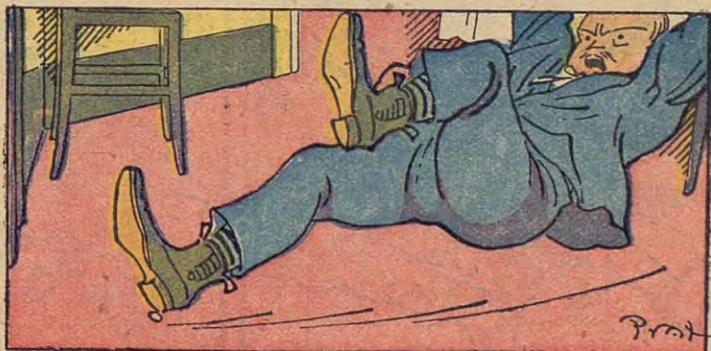
Fins que cansat de lluita, l'hoste, agafant-la amb els dits, l'entafora en la seva boca trit-raturadora i despietada.

Aquell home groller tenia la mala costum de llençar els pi-nyols a terra, un cop els havia ben escurat.

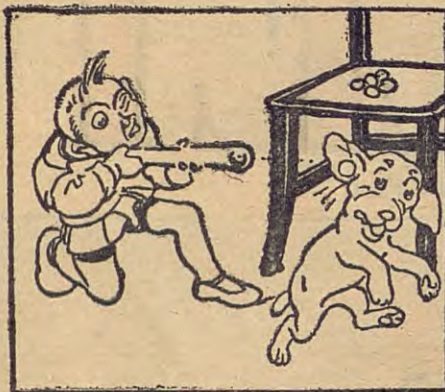
Un cop acabat el dinar, el cruel olivòfag es llevà de taula amb la sarcàstica satisfacció del que ha complert un deure important.

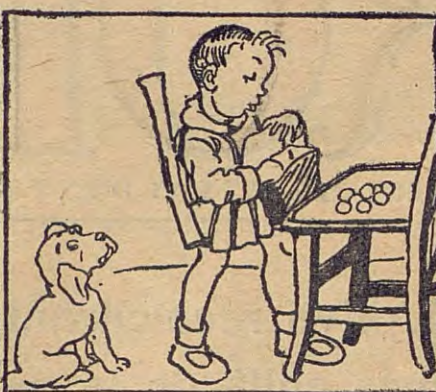
Però qui podia sospitar que tota la ràbia de l'anorreada oliva persistia vi-venta, i encabida i concentrada en el despreciat pinyol que anà a ficar-se sota el taló del seu butxi per fer-lo caure perillosament tant llarg com era?

Cacera accidentada

per LLAVERIAS

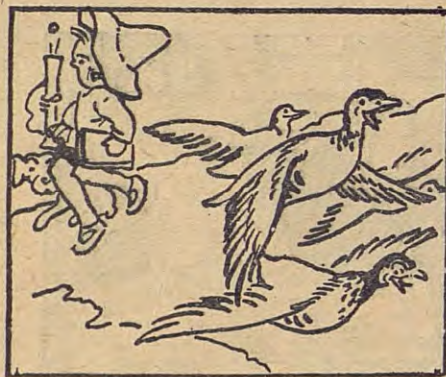
Al bon Jepet, l'oncle Lluc li ha regalat un trabuc.

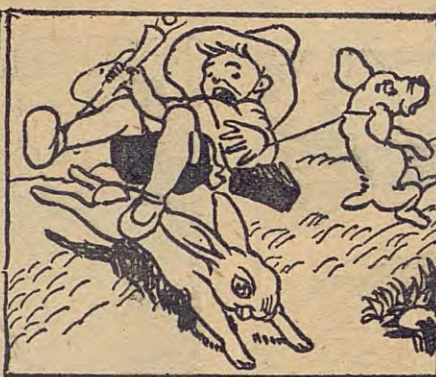
Amb poc sanes intencions proveeix de municions.

I un matí, fet una fera, surt en Jepet de cacera.

Molt el sobta el gran brogit de les perdius que han fugit.

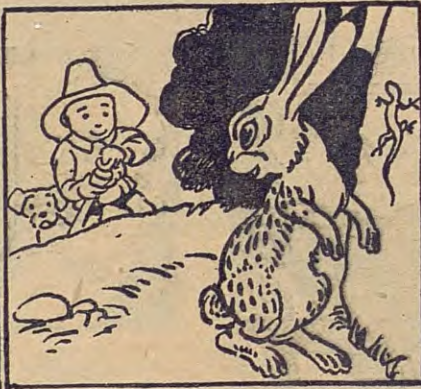
Un conill que l'entrebanca fa que a terra topi amb l'anca.

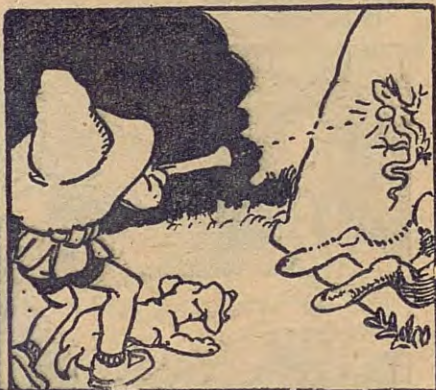
Just al peu d'una atzavara, una serp els planta cara.

Com que la serp no els fa pesa se'n van... amb un xic de pressa

Una llebra tafanera se'ls guaita de part darrera.

L'apunta de bona gana i mata una sargantana.

Cansats de tanta cacera dormen sota una figuera.

I somnia enquerat que els conills a tot el volt

amb les bales que ha tirat estan jugant a futbol.

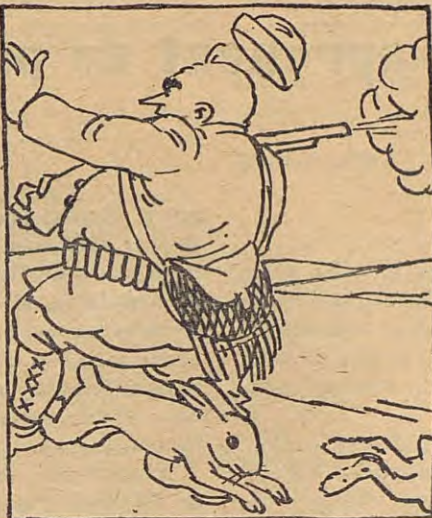
LLAVERIAS

Pedró d'ignomínia del mal caçador

per MIRET

Ara no exageris i no en facis massa! Prome'te'm que no en mataràs més de dos! — T'ho prometo! — féu solemnement D. Pancràs. — Entesos. Porta dos conills i els faré amb cols.

No calia pas advertir a D. Pancràs que no en matés massa, car en bona fe que no entenem encara com D. Pancràs té tanta afició a la cacera, amb els esglais que li costa.

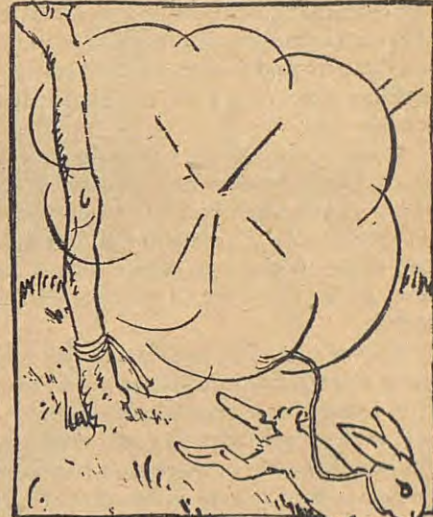
Els conillets, que ja el coneixien de temps, ni s'amoïnaven a deixar els seus jocs. Davant l'escopeta del pobre caçador, es consideraven tan segurs com en el fons del cau.

Però si els conills podien jugar refiats, no pogué dir-ho així mateix el seu xelin. Ell fou l'única víctima de la falsa punteria del seu amo. Aquest restà consternat del tot!...

Mes no era del cas tornar a casa amb les mans a les butxaques. Comprà un conill a un pagès d'una masia propera i el lligà (ei, no pas al pagès; a l'altre!) a un arbret.

per tal d'asssugar millor el tret i... pun! Mes, o dolor punyent, el tret partí el cordill i el conill fugí com una exhalació. Mireu que quan un home està de pegal...

Aleshores, D. Pancràs (que no es donava per vençut i que no volia passar per la vergonya de no haver-se estrenat) adquirí dues formoses cols a un pagès que regava l'hort.

I com que ja era l'hora, retornà a ciutat, on fou l'admiració dels vianants que el prenen per un caçador vegetarià. La muller quedà també altament sorpresa d'aquella rara cacera

però D. Pancràs ho va explicar així: — No vares dir-me: «Si duus conills els faré amb cols»? Doncs com que no he pogut haver els conills, duc les cols perquè tu les gisís amb conills!

LAU

0

les aventures d'un aprenent de pilot, per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

Quan els genets de la tribu varen abraonar-se sobre els dos catalans, el cacic, sinó convençut almenys impressionat pel llenguatge d'En Lau, va estendre el braç i els va protegir. Restaven en el seu poder; eren sagrats fins a tant que no fos demostrat llur crim o llur innocència.

Els dos amics varen respirar plens d'una immensa gratitud. Els poiutxes varen retirar-se a desgrat, llançant-los mirades d'irrefrenable rancúnia. Els uns creien que, valent-se de males arts, Lau havia enganyat el cacic Txelpuruca; els altres pensaven que aquest aprofitava aquella ocasió per amparar-se de dos esclaus que no li pertanyien.

Passaren els dies i el plet seguia indecís. Dues vegades havien tornat a venir els missatgers de la tribu per reclamar al cacic Txelpuruca els drets de llur venjança. El cacic havia resistit, però Lau veia pròxima l'hora que, impotent per protegir-los o creient-los efectivament culpables, els lliuraria a la tribu ofesa.

Quan la situació era a punt de trencar-se, van aparèixer els cinc ambaixadors sans i salvats. Lau i el Roig foren incorporats de bell nou a la tribu; no per a castigar llur traïdoria, sinó per premiar llur fidelitat. El missatge escrit per En Lau deia el que volien que digués els poiutxes, ni un mot més, ni un mot menys. Tant ho deia que els ambaixadors li devien la vida!

Veureu com. Tot just els cinc missatgers varen presentar-se a Santo Espíritu, primer poblat blanc, voltats de ramaders armats foren conduïts a presència del corregidor, el qual afalagat per l'idea de poder comunicar a Buenos Aires una submissió, els va rebre molt falaguerament. La negociació hauria acabat com volien els poiutxes, és a dir, amb un bon present de vi o d'aiguardent, però de trasantó aparegué un ramader que havia tingut vent de l'arribada de cinc genets indis en actitud pacífica i s'acuitava per a veure'ls d'aprop.

El ramader no s'accontentà de donar-los una ullada superficial; va demanar llicència al corregidor per examinar-los amb calma i d'un a un. Els poiutxes no hi venien bé, però voltats de gent armada quin remei els tocà sinó resignar-s'hi?

— Voldria que em mostressin les mans obertes... — va demanar després d'haver-los mirat la cara amb un interès creixent que feia esdevenir el seu rostre cada cop més ombrívol.

— Però per què? A què treu cap aquesta inspecció? Aquests homes es presenten a oferir la pau, com a parlamentaris...

— Com a parlamentaris? — replicà el ramader fent obrir la mà a un dels indis. — Com a assassins! Aquí en tinc la

prova. Aquesta mà que manca d'un dit va ésser la que em va ferir aleshores del saqueig de la nostra estància ara fa quatre mesos... Us en recordeu, suposo. Són gent d'aquesta tribu maleïda, els que varen matar el meu pare i es varen endur el meu germà Xavier... En veure la cara d'aquest home el cor m'ha fet un sotrac. M'havia restat gravada amb tanta força en la meua memòria! I de més a més, la mà sense índex... la darrera cosa que vaig veure abans de restar esvaït, talment com mort, sota el cop de massa...

El corregidor semblava molt contrariat per aquella escena. Ell hauria fet els ulls grossos davant el saqueig i els assassinats que retreia el ramader Pere Goisueta i hauria cuitat a signar una pau que podia fer valer com un mèrit polític als ulls de la cort de Madrid. Però l'acusació era tan directa, — i els altres ramaders varen apujar-la amb tant braó — que no va gosar contrariar-los. Els cinc poiutxes foren empresonats i va obrir-se procés.

Fou aleshores que el missatge, unit al paperam de la causa, va resultar providencial per als captius. Recolzant-se en els seus termes de noble amiat, en el propòsit que s'hi feia avinent de no repetir mai més els atacs a les deveses espanyoles i d'oblidar els greuges recíprocs, el corregidor va fer la seva. Els indis, carregats amb diversos presents, varen tornar a la tribu. Oficialment la pau era feta.

Quan Lau i el Roig tornaren a l'acampament no es pot dir que fossin rebuts amb una manifestació de simpatia sorollosa, però en mil detalls conegueren que el poiutxes es penedien d'haver dubtat de llur bona fe de memorialistes o secretaris.

Entre els presents del corregidor hi havia dos grossos bós de vi. Ah, quina joia en tota la tribu quan hom començà a repartir-lo! Adhuc els dos blancs foren invitats a beure'n; era la primera vegada que els poiutxes els tractaven com a iguals en una cosa de preu tan alt com aquella.

Al cap d'una hora de libacions contínues, tota la tribu era embriagada, sense excepció de dones i criatures.

El Roig i En Lau, baldament els fes goig d'assaborir, després de nou mesos d'abstinència, una beguda que tan directament els parlava de la pàtria enyorada, apenes la tastaren.

D'ençà que havien vist el tomb que prenia la tribu, només sentien una sed i una fam: la sed i la fam de la llibertat.

Efectivament tot semblava afavorir llur propòsit. El vi, potser de les vinyes mateixes de Catalunya, potser portat per un vaixell semblant a l'inolvidable «Maria Eugènia», venia a aplanar el camí de la fuga.

Quin batec tan greu feren llurs cors quan veieren que el darrer poiutxe que restava dret, marxava fent tintines cap a la seva tenda i s'hi deia xava anar com un cos sense vida! Es redressaren baronívolament; s'estrenyeren la mà amb una força que deia més

coses que un seguit de paraules i, sense torbar-se, varen començar els preparatius de la fuga.

No badem, però no ens precipitem tampoc — feia Lau, revestint-se d'una serenitat que contrastava graciosament amb l'escassetat dels seus anys. — Tots estan ensopits i si algun arriba a adonar-se del que fem no serà capaç de deturar-nos.

La primera cosa que feren Lau i el Roig va ésser cercar un parell de llances, llaços, boles i dos excel·lents ganivets que formaven part del present de pau que havia fet el corregidor de Santo Espiritu als ambaixadors poiutxes. En acabat triaren amb cura set cavalls, sobre un dels quals carregaren pells suficients per plantar una cabana i vianda per quinze jornades.

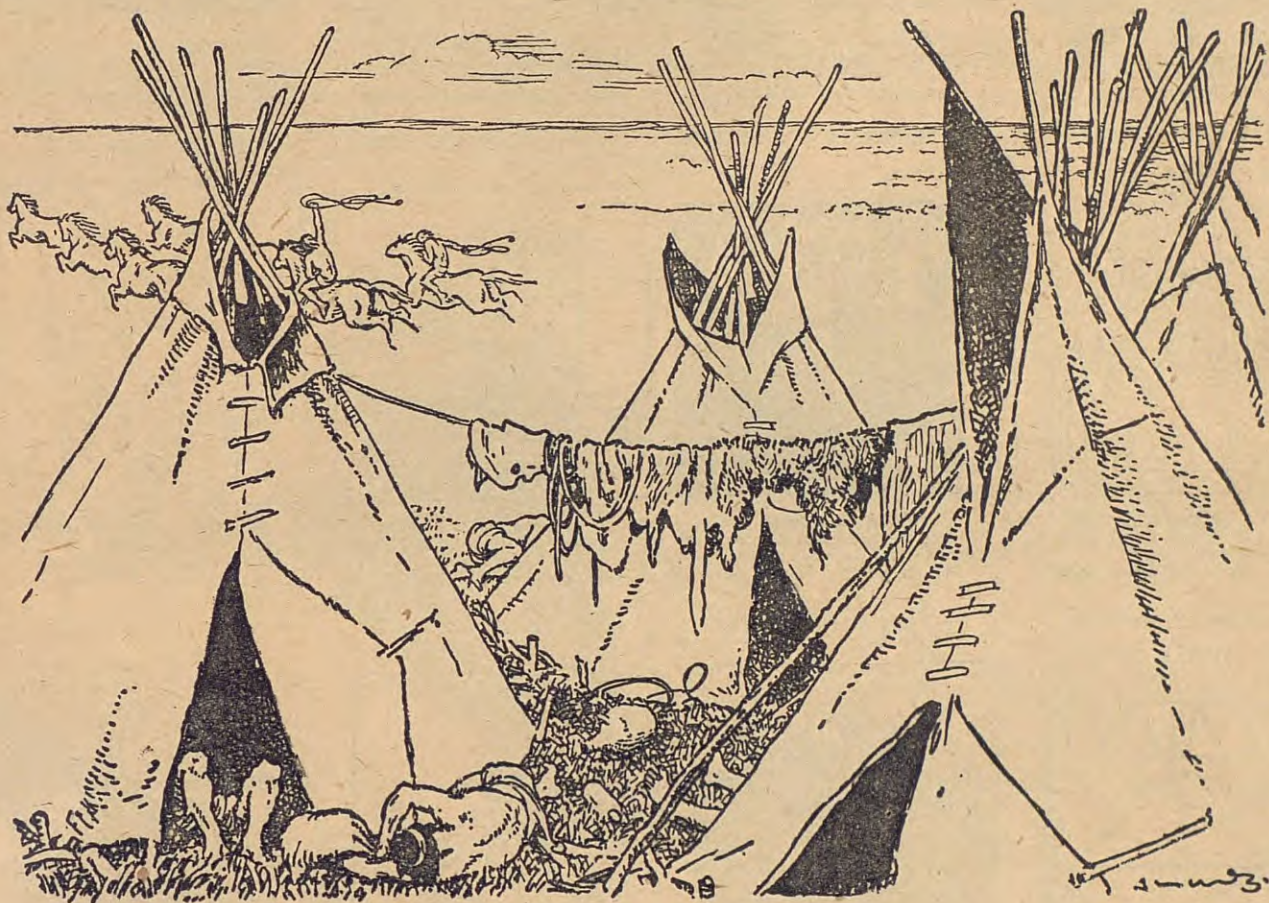
vacil·lant a conseqüència de l'esforç que acabava de fer per engegar la llança, li va caure a sobre i li va omplir la cara de cops de puny. N'hi havia prou perquè el poiutxe s'ajacés com un cos inert.

— Som-hi! — va cridar En Lau saltant sobre el seu cavall.

El Roig l'imità, i els dos catalans s'allunyaren a tota brida d'aquell avorrible acampament, bo i fent giravoltar les boles índies sobre llur cavalcada.

A través de la Pampa

Feia més de quatre hores que corrien, sense bescanviar un mot; absorbits per la idea d'allunyar-se depressa del lloc

Tot era a punt. Els dos amics anaven a saltar sobre els cavalls... Un indi, que a través de la boira de l'alcohol havia vist llurs anades i vingudes i, fent un suprem esforç, havia aconseguit posar-sa dret, venia amb la llança a la mà — amenaçador per l'expressió del seu rostre, grotesc per la inseguretat dels seus passos.

Lau i el Roig es varen mirar amb contrarietat. No era qüestió d'entretenir-se a persuadir aquell brètol de la legitimitat de l'acte que acomplien... Resoludament, Lau va deixar al Roig la brida del seu cavall i anà a l'encontre de l'indi.

Tot i les tintines que feia i la boira que li cobria els ulls, aquell poiutxe no era un enemic completament menyspreable. Ho demostrà prou; enlloc d'esperar que En Lau li fos a prop, amb un ràpid moviment del braç va engegar la llança a tall de javalina. Lau no anava desprevingut; fent un bot oportuníssim va esquivar el cop i la llança, que tota brunzent, li passà a dos pams del ventre.

— Mosca! — va exclamar el Roig que, més innocent que el seu company, no preveia aquell atac tan brusc i perillós de la part d'un home embriac...

Lau, sense deixar recobrar l'equilibri al seu enemic, tot

de llur esclavatge, només tenien esma de mantenir el galop dels cavalls dins la direcció que havien acordat de seguir.

A En Lau, no li eren absolutament inútils en aquella planúria escassa d'aigua els seus estudis de pilot. No tenia brúixola, no tenia sextant; però les llargues observacions que havia fet durant el captiveri, combinades amb els detalls topogràfics que havia copsat en les converses dels poiutxes i en les seves pròpies excursions quan va començar a curar dels ramats, ara li eren un ajut considerable.

Sense torbar-se va menar la seva tropa (amb un sol soldat, el Roig, però amb sis cavalls) cap a la banda Norest, curant de no seguir l'itinerari mateix que havia entès que seguien els poiutxes en llurs expedicions guerreres.

La necessitat de donar un repòs als animals els obligà a deturar-se. Lau cuità a tirar-se a terra i a encastar-hi l'orella per mirar si descobria el ressò de cap tregip llunyà.

(Continuarà)

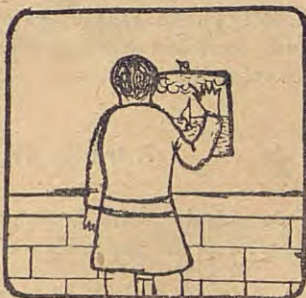
Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 29 — LLUIS PRAT

L'ofici que més em plau
el que més m'agrada a mí,
és aprendre com en Lau
de pilot de bergantí.

N.º 30. — JOAN AMETLLER

A mí em plau el dibuixar
i fer algun ninotet
i procurar de guanyar
en el concurs VIROLET.

N.º 31 — ROSER RUIZ

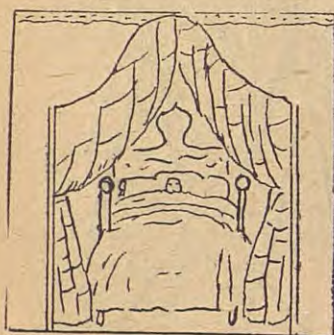
No ho dic per fer-me veure.
A mí sempre m'ha plagut,
ajudar al desvalgut.
Això ho poden ben bé creure.

N.º 32 — ANGELINA RAIS

M'agraden alguns esports
com és ara, el patinar
pro el donà un passeig pel port...
i que m'arriba a agradar!..

N.º 33. — ANTON BURGUES

A mí m'agrada dormir
ben tapat amb els llençols
i no m'alço dematí
per por de deixar-los sols.

N.º 34. FRANCESC CAMPRUBI

Voldria ser oreneta
per volar per dalt del cel
brunzent com una sageta
en un vol dolç, com la mel.

N.º 35 — JOSEP COLOMER

A mí m'agrada el billar;
primer agafo una bola,
despres em poso a jugar
fins que faig la carambola.

N.º 36 — MARIA ARGE

M'agrada molt el fer puntes
al coixí o bé al ganxet
perquè és cosa molt distreta
i es passa molt bé el ratet.

N.º 37 — JOSEP FOS

A mí em plau el ésser llauner
per fer olles i galledes
i guanyar-me les garrofes
i menjar-me un plat de bledes.

N.º 38 — MANUEL AMAT

Com que sóc bon català
a mí sempre m'ha agradat
una temporada estar
en el joliu Montserrat.

N.º 39 — FRANCESCA PRAT

Jo mestra voldria ésser
per ensenyar infantones
i així poder-les fer
ben instruides i bones.

N.º 40 — JOSEP FERRER

A mí molt m'agradaria
estar vora la pallissa
i menjar-me cada dia
almenys una llangonissa.

N.º 41 — MARIA PERIC

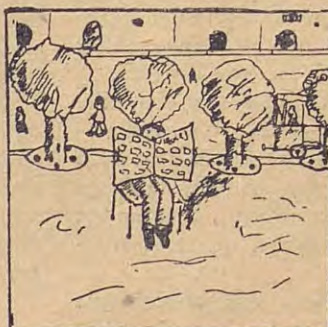
Lo que a mí m'agrada més
es voltar per els carrers
tot llegint el VIROLET
que és simpàtic i distret.

N.º 42 — TONI WIDAL

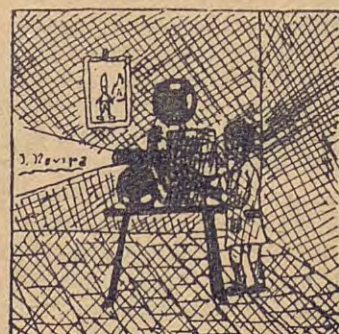
El fer algun dibuixet
a mí sempre m'ha agradat
per això també he pres part
al concurs del VIROLET

N.º 43 — JOSEP PAGES

Vos diré ben clar i net
com passo les estonetes:
Tot llegint el VIROLET
a la Rambla Canaletes.

N.º 44. — JAUME ROVIRA

Lo que a mí em plauria més
seria ben bé guanyar
l'aparell de fer cinema
per fer-ne amb el meu germà.

Rodolins incomplets

Fecunditat

En Sirera i en Feliu

D. Pep bastó ha plantat

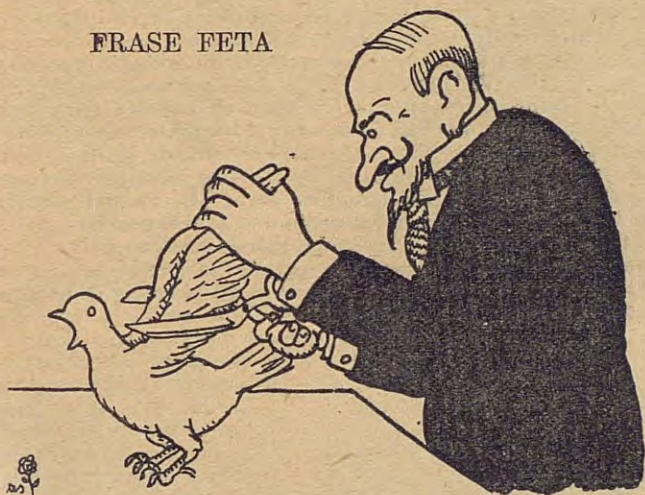

I ha quedat tot aturdit

JEROGLÍFIC

LABERINTE

FRASE FETA

Tot el ke
es el m so de

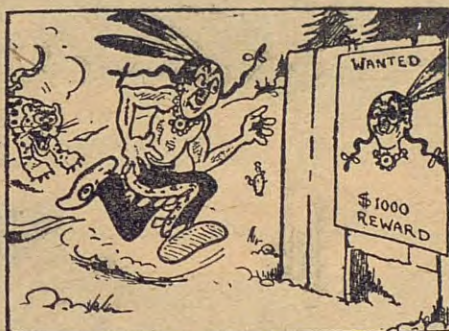
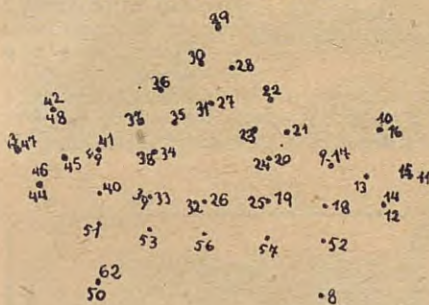
Solucions al número passat

Rodolins incomplets: 1. D. Pep i el senyor Canut estan prenent un vermut. 2. En Sirera a D. Anton li vol posar més sifon. 3. Amb massa fúria el dispara i li remulla la cara. Frase feta: Lligar caps. Jeroglífic: El bon dependent recull un gra d'arros del taulell. Entreteniment: Un setrill.

Pel mig d'aquest embolic de ratlles cerqueu-hi una silueta.

ENTRETENIMENT

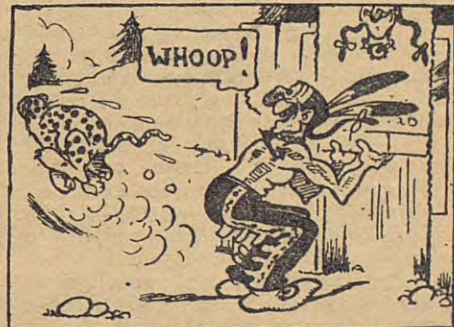
Veieu de quina manera

aquest indi es va salvar

dels ullal d'una pantera

que el volia devorar.

(Del Comic Cuts)

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encara que's passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

Text i dibuixos per LOLA ANGLADA

Us en recordeu d'En Peret? Qui no es recorda d'aquell bon Peret que li sortien orellasses de ruc per no voler anar a l'Escolal! Heu's aquí, doncs, que en Peret ha vingut a veure'm i assegut damunt de la meua taula de dibuixar em prega que vagi escrivint ço que em dicta i que hi faci ninots perquè des del VIROLET pugui correspondre amb els seus llegidors estimats. I parla en Peret:

«Heu's aquí que com sabeu, els meus pares són uns camperols catalans. El pare cuida d'un petit hort on en les llurs exquisides feixes les tomaqueres no s'hi *llampen*, no s'hi corquen les mongetes i les cols creixen depressa perquè el pare estima molt a Déu, als homes i a les bèsties i heu's aquí com ja el pare comença a trobar la recompensa en aquesta terra, ben diferent d'altres que han de esperar el benestar si és que arriben a guanyar el cel. La meua mare té cura de la casa, dels dos porquets, de l'aviram i de les cabretes i sort per ella que jo l'ajudo tant com puc durant les hores que no tinc estudi, puix d'ençà d'aquelles aventures que vosaltres coneixeu no he fet mai més campana. Heu's aquí que de totes les feines a fer que la meua mare em mana, la que més m'agrada és anar a cercar aigua a la font, i un dia bo i anant-hi vareig trobar-me amb una dama tan preciosament abillada, que de la seva vestimenta que era d'argent, se'n desprenien uns raigs tant lluminosos, que em feien aclucar els ulls. I ella que em cridà: «Peret, sé que ara ets molt bon xaval i que no fas cap malifeta. Vull donar-te la recompensa. Què desitges?» Jo vareig avergonyir-me tant, que va caure'm el cantiret i com aquella dama bella somrigués, jo vareig atrevir-me a respon-

dre: «El pare i la mare treballen massa; voldria ésser ric!... — Què vols en quant a riquesa? — feu ella. — Vull un vestit d'or pel pare, un altre d'argent per la mare i un de plati per

mi; i vull un palau de marbre i que l'hort es transformi en jardí! — La bona dama, que jo creuré que una Fada n'era, desaparegué i jo correguí content a casa. En arribar-hi no pudeu figurar-vos la bellesa que se'm presentà davant dels meus ulls. La caseta humil del meu pare fou transformada en palau i l'hortet ara n'era jardí; els meus pares anaven abillats com els més rics dels rics i els raigs de sol que queien damunt meu em feren adonar per les llusors resplendents que feien sortir del meu vestit, que jo també anava abillat d'un valor imponderable.

— Fill meu, fill meu, què serà això? — em féu el pare. — És que som rics, és que som rics! — vareig exclamar, corrent-li als braços. — I en Tom? La bona Fada no oblidà tampoc al meu company fidel fent-li present de «chic» collar i participant amb nosaltres de les comoditats i belleses que guardava el gran palau. La Felicitat havia entrat a casa, puix essent posseïdors com érem de tantes riqueses, que més podia desitjar?

LoLA A.

(Continuarà)